

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 34 2018, nummers 870 – 893 dinsdag 11 september 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Ambtenarenrecht.....	7
Sociale zekerheid overig.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	12
Belastingdienst-Toeslagen.....	12
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 870

ABRS, 05-09-2018, 201707900/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb

PROCESBELANG. Omgevingsvergunning voor verbouwen kantoorpand tot woningen. I.c. zijn appellanten eigenaren van appartementen te Utrecht en hebben vanuit hun appartementen zicht op de airconditioners op het gebouw op het perceel. Het procesbelang van appellanten is tijdens de procedure niet verloren gegaan. Appellanten hebben bevestigd inderdaad niet op de bewuste adressen ingeschreven te staan, maar op adressen van woningen elders in Nederland, waarvan zij ook, afzonderlijk, eigenaren zijn. Niet in geschil is echter dat zij het eigendom van de appartementen in Utrecht hebben behouden. Als eigenaren hebben zij belang bij een aangenaam woon- en leefklimaat, onder meer vanwege eventuele verhuurmogelijkheden van hun appartementen. De stelling dat een bewoner een ander belang heeft dan een eigenaar, niet zijnde bewoner, wat daar ook van zij, doet hieraan niet af. Voor het aannemen van procesbelang is het bestaan van een belang voldoende. Geen aanknopingspunten bestaan voor het oordeel dat in dit opzicht belangen niet mogen wijzigen gedurende een procedure.

[ECLI:NL:RVS:2018:2911](https://ecli.nl/RVS:2018:2911)

JnB2018, 871

MK ABRs, 05-09-2018, 201704346/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Awb 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. is de termijnoverschrijding bij het maken van bezwaar niet verschoonbaar op grond van artikel 6:11 van de Awb. Appellant heeft er destijds voor gekozen om zijn belangen volledig te laten behartigen door een gemachtigde. Dit betekent dat de gevolgen van het processueel handelen of nalaten door die gemachtigde in beginsel aan appellant moeten worden toegerekend. Het ligt op de weg van een gemachtigde om maatregelen te treffen teneinde een goede voortgang van lopende zaken te waarborgen tijdens een ziekteperiode. De gevolgen van de omstandigheid dat de toenmalige gemachtigde van appellant dit niet heeft gedaan, dienen, gelet op het voorgaande en nu appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat in dit geval sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die zouden moeten leiden tot een ander oordeel, voor rekening van appellant te worden gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:2920](https://ecli.nl/RVS:2018:2920)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB2018, 876).

JnB2018, 872

ABRS, 05-09-2018, 201800660/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Awb 6:11

BEROEPSTERMIJN. I.c. is de overschrijding van de hoger beroepstermijn niet verschoonbaar. Uit de stukken blijkt dat de aangetekende brief met de aangevallen uitspraak, door PostNL onder opgave van de reden "geweigerd-Refused/unclaimed" aan de rechtbank is geretourneerd. Vervolgens heeft de rechtbank nogmaals een afschrift van de aangevallen uitspraak, dit keer per gewone post, naar hetzelfde adres verzonden. Vaststaat dat dit adres juist is. Onvoldoende aannemelijk is geworden dat de reden voor retourzending van de brief niet is gelegen in het weigeren te tekenen voor ontvangst. De enkele stelling van appellandant dat deze brief nooit bij hem is aangeboden en deze reden voor retourzending ten onrechte door de postbesteller van PostNL is vermeld, is daarvoor onvoldoende. Bij dit oordeel wordt betrokken dat de rechtbank meerdere brieven per aangetekende post aan appellandant heeft verzonden die zijn geretourneerd met de vermelding dat de geadresseerde geweigerd heeft te tekenen voor ontvangst.

[ECLI:NL:RVS:2018:2925](https://ecli.nl/RVS:2018:2925)

JnB2018, 873

Rechtbank Rotterdam, 04-09-2018, ROT 18/1495 en ROT 18/2344

het college van burgemeester en wethouders van Albrandswaard,
verweerder.

Burgerlijk Wetboek Boek 3 13 en 15

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

MISBRUIK VAN RECHT. Gelet op de omstandigheid dat inmiddels de hogerberoepsrechter in vergelijkbare zaken van eiser heeft geoordeeld dat sprake is van misbruik van recht, ziet de rechtbank thans aanleiding om te oordelen dat de beroepen van eiser kennelijk niet-ontvankelijk zijn wegens misbruik van recht (vergelijk de uitspraak van de rechtbank van 6 juli 2018, [ECLI:NL:RBROT:2018:5643](https://ecli.nl/RBROT:2018:5643)). De omstandigheid dat de rechtbank in de in het procesverloop genoemde uitspraak geen misbruik van recht heeft aangenomen staat daar niet aan in de weg. Ook in een van de zaken waarin de Afdeling op 11 juli 2018 heeft geoordeeld dat sprake is van misbruik van recht ([ECLI:NL:RVS:2018:2290](https://ecli.nl/RVS:2018:2290)), had de Afdeling verweerder bij eerdere uitspraak opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:RBROT:2018:7275](https://ecli.nl/RBROT:2018:7275)

Zie in dit verband ook de samenvatting onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur" (JnB2018, 889).

JnB2018, 874

CRvB, 05-12-2017 (publ. 04-09-2018), 16/8038 WWB-V

Drechtstedenbestuur.

Awb 8:109

GRIFFIERECHT. Uitspraak op verzet. Dat verzoeker eerder door een gerecht op enig moment is vrijgesteld van betaling van griffierecht, neemt niet weg dat hij bij een heffing van griffierecht op een ander moment opnieuw om vrijstelling dient te vragen en desgevraagd de nodige recente informatie dient te verschaffen. Het gerecht waaraan om vrijstelling van het griffierecht wordt gevraagd zal op basis van de door de verzoeker over te leggen informatie hebben te beoordelen of vrijstelling van het griffierecht kan worden verleend.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4245](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nummer

[ECLI:NL:CRVB:2017:4246](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 875

MK ABRS, 05-09-2018, 201507848/1/A2

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999, thans Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu 2014

Spoedwet wegverbreding 9 lid 1

Wegaanpassingsbesluit A28 Utrecht-Amersfoort

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om schadevergoeding vanwege afsluiting van de zuidelijke afrit Hoewelaken van rijksweg A1. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de adviezen van de adviescommissie, het daarbij gevoegde taxatierapport en de nadere notitie van de taxateurs, zodanige gebreken bevatten dat de minister daarop niet mocht afgaan. Het betoog dat het kantoorgebouw, gezien de grote omvang daarvan, niet interessant is voor de lokale markt maar alleen verhuurd of verkocht kan worden aan een landelijk opererende organisatie en dat daarom een goede bereikbaarheid via snelwegen voor dit kantoorgebouw extra van belang is, leidt niet tot een ander oordeel. Aannemelijk is te achten dat bezoekers van een landelijk opererende organisatie veelal langere reistijden hebben, zodat de beperkte extra reistijd van gemiddeld ongeveer 2 minuten nauwelijks zal worden opgemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2906](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 876

MK ABRS, 05-09-2018, 201704346/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Awb 4:112, 4:113

INORDERING. I.c. valt niet in te zien dat de aanmaning de verjaring van de bevoegdheid tot invordering van dwangsommen, voor zover deze ten tijde van de aanmaning nog konden worden ingevorderd, niet heeft gestuit. Niet in geschil is dat de omstandigheid dat in het invorderingsbesluit van een onjuist bedrag is uitgegaan, nu dat als gevolg van verjaring gedeeltelijk niet meer kon worden ingevorderd, onverlet laat dat het bedrag voor het overige nog wel kon worden ingevorderd. De Awb verplicht een bestuursorgaan er voorts niet toe om bij een aanmaning als bedoeld in artikel 4:112 en 4:113 het bij het invorderingsbesluit vastgestelde bedrag met inachtneming van de bepalingen omtrent verjaring zo nodig te herzien en opnieuw vast te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2920](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2018, 871).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 877

ABRS, 05-09-2018, 201707456/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Katwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder c

WABO. Omgevingsvergunning voor dakopbouw op woning. Op de verbeelding behorende bij het bestemmingsplan is aan het perceel geen maximaal toegestane bouwhoogte toegekend. Gelet hierop is ingevolge het bestemmingsplan de bouwhoogte op het perceel niet begrensd. Verwijzing naar ABRS 27-05-2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1653](#)). Er bestaat geen grond voor het oordeel dat, omdat een aanduiding met een maximale bouwhoogte ontbreekt, als maximale bouwhoogte de bestaande bouwhoogte geldt.

Uit het oogpunt van rechtszekerheid wordt slechts in zeer uitzonderlijke situaties aangenomen dat een bestemmingsplan een kennelijke misslag bevat. Verwijzing naar ABRS 12-06-2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:CA2894](#)). Hiervan is in dit geval geen sprake. Vergunninghouder mocht gelet op de rechtszekerheid

van de op de verbeelding weergegeven situatie uitgaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:2898](https://ecli.nl/RVS:2018:2898)

JnB2018, 878

ABRS, 05-09-2018, 201706745/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ermelo.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor), bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 3

Bouwbesluit 3.33 lid 1, 3.51 lid 1, 3.8, 7.22

WABO. Omgevingsvergunning voor kachelpijp op aanbouw woning.

Relativiteitsvereiste. Artikel 3.33, eerste lid, van het Bouwbesluit strekt slechts tot bescherming van de bewoners van het pand waarin de houtkachel zich bevindt en waarop de kachelpijp is geplaatst en niet tevens tot bescherming van de belangen van omwonenden en hetzelfde geldt voor artikel 3.51, eerste lid, van het Bouwbesluit.

Artikel 7.22 van het Bouwbesluit is een restbepaling. Verwijzing naar ABRS 12-11-2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:4032](https://ecli.nl/RVS:2014:4032)). Tot op heden bestaan geen algemeen aanvaarde inzichten over de beantwoording van de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden en bij welke frequentie, rook afkomstig van gebruik van een houtkachel schade aan de mens toebrengt. De Wet milieubeheer, in het bijzonder bijlage 1 van die wet, die grenswaarden bevat voor fijnstof (PM10 en PM2,5), geeft daarover evenmin uitsluitel. Het college heeft zich op basis van het door hem uitgevoerde onderzoek op het standpunt kunnen stellen dat aannemelijk is dat geen sprake is van hinder als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:2918](https://ecli.nl/RVS:2018:2918)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 879

MK CRvB, 30-08-2018, 17/5136 MPW, 17/6441 MPW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. PTSS-PROTOCOL. Betrokkene voldoet aan de criteria van klasse 2; de indeling in klasse 0 houdt geen stand. Het besluit wordt herroepen voor zover het betreft de mate van invaliditeit met dienstverband. Uitgaande van klasse 2 voor de seksuele functie, dient de mate van invaliditeit met dienstverband alsnog te worden vastgesteld op 27,9% (afgerond 28%).

Raad: De Raad heeft in zijn tussenuitspraak reeds geoordeeld dat het standpunt dat geen sprake is van een specifieke behandeling gericht op seksuele problematiek geen stand kan houden en voorts dat voldoende aanleiding bestaat om een causale relatie tussen de

seksuele problematiek en PTSS aan te nemen. Het primaire standpunt van de verzekeringsarts kan daarom niet worden gevolgd.

Het subsidiaire standpunt kan evenmin worden gevolgd nu de verzekeringsarts bij zijn reactie niet heeft onderkend dat de Raad in zijn tussenuitspraak heeft geoordeeld dat op grond van de verklaring van psychiater B reeds een causale relatie moet worden aangenomen tussen de seksuele problematiek en de dienstverbandaandoening.

De Raad volgt ten slotte het tertiaire standpunt van de verzekeringsarts dat klasse 0 in subrubriek 4 aan de orde is niet. Bijlage 1 van het PTSS Protocol beschrijft bij subrubriek 4 de activiteiten en de hierbij behorende functionele mogelijkheden en beperkingen, met name de lustbeleving, de vraag of enkele nader geduide seksuele handelingen worden verricht en de frequentie daarvan. (...)

Uit (...) volgt dat het besluit van 8 februari 2018 moet worden vernietigd.

De Raad ziet met het oog op definitieve geschilbeslechting aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, zelf in de zaak te voorzien en een invaliditeitspercentage vast te stellen. Uit de anamnese volgt dat enkel sprake is van lustbeleving met behulp van Cialis en dat betrokkene incidenteel komt tot seksuele handelingen met een partner. Dit maakt dat betrokkene voldoet aan de criteria van klasse 2 en dat de indeling in klasse 0 geen stand houdt. Het besluit van 8 juni 2015 wordt herroepen voor zover het betreft de mate van invaliditeit met dienstverband. Uitgaande van klasse 2 voor de seksuele functie, dient de mate van invaliditeit met dienstverband alsnog te worden vastgesteld op 27,9% (afgerond 28%).

[ECLI:NL:CRVB:2018:2698](https://ecli.nl/CRVB:2018:2698)

JnB2018, 880

MK Rechtbank Gelderland, 22-08-2018 (publ. 06-09-2018), 18/52

Bedrijfsvoeringsorganisatie West-Betuwe te Culemborg, verweerder.

CAR/UWO 8:13

AMBTENARENRECHT. Vernietiging papieren archief

BOUWVERGUNNINGEN 1946-2010. De rechtbank verenigt zich met het oordeel van de voorzieningenrechter dat de straf van onvoorwaardelijk ontslag onevenredig is aan het plichtsverzuim en onderschrijft de overwegingen waarop dat oordeel berust. Niet is gebleken dat eiseres doelbewust het archief bouwvergunningen heeft laten vernietigen, in die zin dat zij hiertoe boos opzet had. Evenmin is gebleken dat zij daarbij persoonlijk gewin had. Voor de rechtbank staat vast dat eiseres vanuit goede bedoelingen een beslissing heeft genomen waarvan zij pas achteraf heeft beseft dat die fout was. Beroep gegrond. De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak voorzien door het primaire besluit te herroepen. Dit betekent dat aan de aanstelling van eiseres geen einde is gekomen en zij nog steeds in dienst is.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:3644](https://ecli.nl/RBGEL:2018:3644)

JnB2018, 881

Rechtbank Den Haag, 15-08-2018 (publ. 31-08-2018), SGR 18/613

korpschef van politie, verweerder.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 55aa lid 1

AMBTENARENRECHT. 18-MAANDENREGELING. BEGRIP "VRIJKOMENDE FORMATIEPLAATS". De rechtbank acht het niet onredelijk dat verweerder eerst heeft geprobeerd zoveel mogelijk herplaatsingskandidaten te plaatsen op vacatures alvorens te onderzoeken of gebruik kon worden gemaakt van de 18-maandenregeling. Vervolgens heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het nemen van de primaire besluiten op dergelijke verzoeken ervoor mogen kiezen om aanvankelijk 1 juni 2017 als peildatum te hanteren voor de beoordeling van de mogelijkheid een herplaatsingskandidaat te plaatsen, omdat daarmee bewerkstelligd is dat alle aanvragen voortvarend en op gelijke wijze zijn behandeld. Door zich op het standpunt te stellen dat de 0,28 fte die wordt gerealiseerd door het vertrek van eiser te klein is om een herplaatsingskandidaat op te plaatsen, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet een te beperkte uitleg gegeven van het begrip 'vrijkomende formatieplaats'. De vrijkomende formatieruimte komt neer op een arbeidsplaats van minder dan 11 uur. De rechtbank is van oordeel dat het bij een formatieplaats van deze omvang op voorhand niet voorstelbaar is dat hiervoor een herplaatsingskandidaat kan worden gevonden.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:9918](https://ecli.nl/RBDHA:2018:9918)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 882

MK CRvB, 05-09-2018, 16/2211 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Wmo 2015

WMO 2015. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de echtgenoot in staat moet worden geacht de huishoudelijke taken verdeeld over de week en in eigen tempo te verrichten.

Raad: De medisch adviseur heeft de zorg- en ondersteuningstaken van de echtgenoot in kaart gebracht en geconcludeerd dat hij in staat is om de huishoudelijke verzorging van de leefeenheid, naast de zorgtaken voor appellante, verspreid over de dag en over de week, over te nemen. Zij heeft geen aanknopingspunten voor (dreigende) overbelasting van de echtgenoot kunnen vaststellen. Dat de echtgenoot daadwerkelijk in staat is om huishoudelijke taken over te nemen vindt bevestiging in het dossier. Daaruit blijkt dat de echtgenoot 3 of 4 maal per week de was doet, dat hij het eten verzorgt en dat hij in huis kleine klusjes voor zijn rekening neemt. Appellante heeft geen contra-expertise overgelegd waaruit blijkt dat de echtgenoot medisch wordt overbelast als hij de huishoudelijke taken overneemt. Gelet hierop zijn er onvoldoende aanknopingspunten om te twijfelen aan de bevindingen en conclusies van de medisch adviseur. Dat de

echtgenoot is afgekeurd voor schoonmaakwerk in dienstbetrekking betekent niet dat hij niet de gewone huishoudelijke taken van een leefeenheid zou kunnen doen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2721](https://ecli.nl/crvb/2018/2721)

JnB2018, 883

Voorzienenrechter Rechtbank Noord-Holland, 30-08-2018, HAA 18/3631

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, verweerder.

Wmo 2015

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. Het besluit waarbij tijdelijke maatwerkvoorziening in de vorm van opvang in een hotel is beëindigd wordt geschorst.

Verweerder heeft aan verzoekster een tijdelijke maatwerkvoorziening verstrekt in de vorm van opvang van 9 augustus 2018 tot en met 30 augustus 2018 12.00 uur in hotel [naam hotel] in [plaats 1]. Omdat uit onderzoek is gebleken dat verzoekster zelfredzaam is, wordt de opvang per 30 augustus 2018 beëindigd.

De voorzieningenrechter overweegt dat de verklaring van de sociaal werkster van zodanig gewicht is dat de voorzieningenrechter vindt dat verweerder daartegenover niet aannemelijk heeft gemaakt dat wonen bij de moeder een reële optie is. Aan de inschrijving op het adres van de moeder komt geen zelfstandige betekenis toe, nu het wonen bij moeder feitelijk is beëindigd door het vertrek van verzoekster naar [land] .

Verweerder heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat wonen bij de oudere zus van verzoekster in [plaats 2] een reële optie. Die woonsituatie is al langer geleden beëindigd, te weten toen verzoekster bij haar moeder ging wonen. De voorzieningenrechter overweegt verder dat de opmerking van verweerder ter zitting dat verzoekster er met haar moeder maar uit moet komen, in dit verband niet volstaat.

Uit de stukken blijkt verder slechts dat het sociale netwerk van verzoekster bestaat uit een vriendin die in een moeder-kindhuis in [plaats 3] verblijft en uit een zus en zwager die in de maatschappelijke opvang in [plaats 1] verblijven. Dat verzoekster met behulp van dit sociale netwerk een verblijfplaats voor zichzelf en haar dochter kan verzorgen, kan de voorzieningenrechter niet aannemen.

Gelet op het belang van verzoekster bij een dak boven haar hoofd en dat van haar dochter, schorst de voorzieningenrechter het besluit van 23 augustus 2018 voor zover daarbij de opvang is beëindigd. (...)

De voorzieningenrechter wijst erop dat met deze beslissing geenszins is uitgesloten dat verweerder alsnog, ondersteund door degelijk onderzoek, aannemelijk maakt dat verzoekster zichzelf kan handhaven en voor haar en haar dochter zelf een verblijfplaats kan verzorgen. Maar dat is nu gewoonweg niet aannemelijk gemaakt. Als verweerder daar alsnog in slaagt, kan hij de voorzieningenrechter verzoeken om opheffing van de schorsing. In dat verband adviseert de voorzieningenrechter verzoekster vooral niet stil te gaan zitten, maar te proberen onderdak te vinden voor zichzelf en haar dochter.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:7675](https://ecli.nl/rbnho/2018/7675)

JnB2018, 884

MK Rechtbank Noord-Nederland, 30-08-2018, LEE 17/3520

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leeuwarden, verweerder.
Wmo 2015 2.3.5 lid 3

Verordening Wmo 2015 gemeente Leeuwarden (Verordening) 8 lid 2

WMO 2015. De rechtbank is van oordeel dat een wettelijke grondslag ontbreekt voor de afwijzing door verweerder van de in geding zijnde Wmo-aanvraag op grond van de conclusie dat sprake is van een voorliggende voorziening, dat verweerdere stelling dat eiser zijn beperkingen op eigen kracht kan verminderen of wegnemen daartoe evenmin grondslag biedt en dat hetzelfde geldt voor verweerdere conclusie dat er geen diagnose is gesteld en geen objectieve grondslag is gevonden voor de door eiser aangegeven klachten en beperkingen.

Afwijzing voorziening op grond van de Wmo 2015 in de vorm van huishoudelijke hulp en deelname aan het collectief vervoer.

Rechtbank: (...) De rechtbank overweegt dat om in aanmerking te kunnen komen voor een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo 2015 niet als voorwaarde geldt dat sprake is van beperkingen die als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg voortvloeien uit ziekte of gebrek. Het standpunt van verweerder dat er geen diagnose is gesteld van waaruit de door eiser aangegeven klachten en beperkingen kunnen worden verklaard, kan dan ook niet leiden tot de conclusie dat hij op grond van de Wmo niet in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening. Hetzelfde geldt voor verweerdere standpunt dat de door eiser geraadpleegde artsen geen objectieve grondslag voor de door hem aangegeven klachten hebben kunnen vinden. De rechtbank wijst in dit verband tevens op de verklaring van verweerder ter zitting dat eiser in aanmerking kan komen voor een Wmo-voorziening indien sprake is van een moeilijk objectiveerbare aandoening die niet behandelbaar blijkt te zijn.

Voor zover de bestreden afwijzing van eisers Wmo-aanvraag steunt op het standpunt van verweerder dat er nog geen sprake is van medisch (uit)behandelde klachten en dat behandeling gericht op verbetering voorliggend is op het verstrekken van Wmo-voorzieningen, ontbreekt naar het oordeel van de rechtbank een wettelijke grondslag. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat in de Wmo 2015 een voorschrift ontbreekt, zoals artikel 2 van de per 1 januari 2015 vervallen Wmo, waarin is bepaald dat in geval sprake is van een (wettelijke) voorliggende voorziening geen aanspraak bestaat op een Wmo-voorziening. Nu de Wmo 2015 hiervoor geen grondslag biedt, moet artikel 8, tweede lid, van de Verordening naar het oordeel van de rechtbank wegens strijd met een hogere regeling buiten toepassing worden gelaten.

Naar het oordeel van de rechtbank biedt de voorwaarde in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015, dat betrokkene de beperkingen niet op eigen kracht kan verminderen of wegnemen evenmin grondslag voor de bestreden afwijzing van eisers aanvraag om een Wmo-voorziening op grond van voormeld standpunt. Hierbij overweegt de rechtbank dat niet valt in te zien dat het op eigen kracht kunnen verminderen of wegnemen van beperkingen door eiser mede de door verweerder gestelde mogelijkheid omvat dat hij zich eerst laat behandelen door een revalidatiearts.

De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat een wettelijke grondslag ontbreekt voor de afwijzing door verweerder van de in geding zijnde Wmo-aanvraag op

grond van de conclusie dat sprake is van een voorliggende voorziening, dat verweerders stelling dat eiser zijn beperkingen op eigen kracht kan verminderen of wegnemen daartoe evenmin grondslag biedt en dat hetzelfde geldt voor verweerders conclusie dat er geen diagnose is gesteld en geen objectieve grondslag is gevonden voor de door eiser aangegeven klachten en beperkingen. Daarom kan de bestreden afwijzing van eisers Wmo-aanvraag in rechte geen stand houden.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor inwilliging van eisers verzoek om een onafhankelijk deskundige in te schakelen. De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Naar het oordeel van de rechtbank valt op voorhand niet uit te sluiten dat de nadere besluitvorming wederom zal resulteren in handhaving van de bestreden afwijzing van eisers Wmo-aanvraag en dat die uitkomst de rechtelijke toets wel zal kunnen doorstaan.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:3462](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 885

MK ABRS, 05-09-2018, 201709258/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8, 13

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 7, 47

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 9

Vreemdelingenwet 2000 8 aanhef en onder a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Herziening voorschot zorg- en huurtoeslag. Artikel 9, tweede lid Awir mag in dit geval onverkort worden toegepast. Het beginsel van effectieve rechtsbescherming maakt niet dat [appellant] aanspraak maakt op voorzieningen lopende de procedure over het verblijfsrecht van zijn partner. Geen aanleiding voor een ander oordeel dan in de uitspraak van 29-03-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:828](#).

Het ligt het op de weg van de Belastingdienst/Toeslagen om in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of [partner], als toeslagpartner van [appellant], aan artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht kan ontlenen. Hiervan is in dit geval geen sprake.

[...] voorschot zorgtoeslag van [appellant] herzien en op een bedrag van € 714,00 gesteld en het voorschot huurtoeslag herzien en op een bedrag van € 1.832,00 gesteld.

[...] Tussen partijen is in geschil of in dit geval artikel 9, tweede lid, van de Awir onverkort mag worden toegepast.

[...] De vraag die rijst is of het Unierecht en het EVRM in dit geval vereisen dat het instellen van beroep en vervolgens van hoger beroep automatisch schorsende werking heeft met als gevolg dat de aanspraak op de voorzieningen blijft bestaan gedurende die procedures.

In artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) is het beginsel van effectieve rechtsbescherming neergelegd. Dit beginsel is blijkens de toelichting bij het Handvest mede gebaseerd op artikel 13 van het EVRM. Over de vraag of in een situatie zoals hiervoor beschreven de effectieve rechtsbescherming vereist dat beroep en hoger beroep automatisch schorsende werking heeft, heeft de Afdeling eerder overwogen (uitspraak van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:828](#)) dat de Terugkeerrichtlijn noch de jurisprudentie van het Hof van Justitie daartoe noopt. Alleen indien een afzonderlijke aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiël of een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier vanwege medische nood situatie is gedaan kan met vrucht een beroep op bescherming tegen non-refoulement, zoals opgenomen in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, worden gedaan.

Hetgeen [appellant] heeft aangevoerd geeft geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraak van 29 maart 2017. Anders dan hij betoogt, volgt uit het arrest A.M. tegen Nederland [red: arrest van het EHRM van 5 juli 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:0705JUD002909409](#)] niet dat in het geval een uitzetting mogelijk leidt tot schending van artikel 8 van het EVRM - het recht op privé -en familielevens - enkel sprake is van effectieve rechtsbescherming als bedoeld in artikel 13 van het EVRM indien sprake is van beroep met automatische schorsende werking. Het EHRM overweegt dat een vreemdeling een beslissing over zijn aanvraag op een verblijfsrecht moet kunnen voorleggen aan een onafhankelijke en onpartijdige instantie. Uit het arrest volgt echter niet dat het EHRM van oordeel is dat in zaken waarin wordt opgekomen tegen een uitzetting wegens een vermeende schending van het privé- of familielevens, het noodzakelijk is dat een rechtsmiddel automatisch schorsende werking heeft om als effectief te kunnen worden aangemerkt. Integendeel, daaruit volgt juist dat automatische schorsende werking in dergelijke zaken niet noodzakelijk is.

Nu [partner] geen afzonderlijke aanvragen heeft ingediend zoals hiervoor omschreven, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het beginsel van effectieve rechtsbescherming niet maakt dat [appellant] aanspraak maakt op voorzieningen lopende de procedure over het verblijfsrecht van zijn partner [partner]. Het betoog faalt. Artikel 20 VWEU

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld uitspraak van 6 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1846](#)), doet de in onder meer het arrest Dereci [red: [ECLI:EU:C:2011:734](#)] bedoelde situatie dat de burger van de Unie zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, zich voor als de burger van de Unie zodanig afhankelijk is van de burger van een derde land, dat hij als gevolg van de besluitvorming van een bestuursorgaan feitelijk wordt gedwongen met de burger van het derde land het grondgebied van de Unie te verlaten. Dit geldt niet alleen in situaties waarbij een minderjarige burger van de Unie betrokken is (zie het arrest Chavez-Vilchez), maar ook in uitzonderlijke situaties kan sprake zijn van een

afhankelijkheidsrelatie met een meerderjarige burger van de Unie. Uitgangspunt daarbij is evenwel dat meerderjarigen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden (arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, K.A., [ECLI:EU:C:2018:308](#), punt 63 en 65). Indien sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, moet, gezien hetgeen het Hof van Justitie heeft overwogen, worden aangenomen dat het recht van burgers van derde landen om te verblijven op het grondgebied van de lidstaten rechtstreeks voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU. In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 14 februari 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:277](#)), waarin de Hoge Raad tot een oordeel van gelijke strekking komt.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft een eigen verantwoordelijkheid om het rechtstreeks werkende Unierecht toe te passen en derhalve in het onderhavige geval te onderzoeken of zich een situatie als hiervoor bedoeld voordoet. Hoewel het de primaire verantwoordelijkheid is van de staatssecretaris om te beoordelen of een vreemdeling rechtmatig in Nederland verblijft, ligt het op de weg van de Belastingdienst/Toeslagen, belast met de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir, om, aan de hand van de door [appellant] verstrekte en zo nodig alsnog te verstrekken informatie, in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of [partner], als toeslagpartner van [appellant], aan artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht kan ontlenen.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de Belastingdienst/Toeslagen in dit geval op goede gronden aangenomen dat [partner] aan artikel 20 van het VWEU geen rechten kan ontlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2929](#)

JnB2018, 886

MK ABRS, 05-09-2018, 201707701/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 19, 26, 28, 31

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regeling (Uitvoeringsregeling Awir) 7 lid 3

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. De Belastingdienst/Toeslagen heeft in dit geval, nu de betalingscapaciteit van [wederpartij] voldoende is om de terugvordering binnen 24 maanden te voldoen, haar verzoek om een persoonlijke betalingsregeling terecht niet toegekend en een standaardbetalingsregeling met een betalingstermijn van 24 maanden vastgesteld. De wet voorziet niet in de mogelijkheid om af te wijken van de betalingstermijn zoals opgenomen in artikel 7, derde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir. Gelet op de systematiek zoals opgenomen in artikel 7 is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het onverkort toepassen van de termijn van 24 maanden zoals opgenomen in het derde lid van deze bepaling in dit geval niet onevenredig is in verhouding tot het met het bestreden besluit te dienen doel. De rechtbank heeft ten onrechte artikel 7, derde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir buiten toepassing gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:2922](#)

JnB2018, 887

MK ABRS, 05-09-2018, 201707328/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 7, 20, 47

Uitvoeringsregeling Awir 7 lid 4, 9

Wet op de huurtoeslag 7

Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2000) 5.2, 5.3 lid 2 onder c

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Belastingdienst/Toeslagen heeft de aan [persoon] uitgekeerde schade-uitkering, en het daaruit voortvloeiende voordeel uit sparen en beleggen, terecht niet buiten beschouwing gelaten bij de beoordeling van het recht van [wederpartij] op huurtoeslag over het jaar 2015. Artikel 9 van de Uitvoeringsregeling Awir biedt geen ruimte om naast de in dat artikel genoemde categorieën van gevallen ook in andere gevallen artikel 7, vierde lid, van de Awir buiten toepassing te laten. Verder biedt artikel 5.3 van de Wet IB 2001 anders dan waarvan de rechtbank uitgaat, geen grondslag voor de Belastingdienst/Toeslagen om de schade-uitkering buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van het recht op huurtoeslag. Die bevoegdheid is beperkt tot de gevallen genoemd in artikel 9 van de Uitvoeringsregeling Awir.

[ECLI:NL:RVS:2018:2919](https://ecli.nl/RVS:2018:2919)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 888

Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 31-08-2018 (publ. 06-09-2018), UTR 17/2219

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke afwijzing informatie. Geen intern beraad. Eigen belang ProRail. De door verweerder gebezigde argumenten laten onverlet dat juist gelet op het onderwerp van het overleg (de herpositionering van ProRail), zeker gezien in het licht van de bezwaren die er leefden bij ProRail tegen de voorgenomen herpositionering, ProRail gelet op haar positie in dat overleg ook een eigen belang vertegenwoordigt. Dat ProRail een staatsdeelneming is, betekent niet dat zij daarom geen eigen belang kan hebben, te meer nu ProRail niet volledig behoort tot de kring van de overheid. Reeds hierom is geen sprake van intern beraad en kan de door verweerder gegeven aanvullende motivering de weigering tot openbaarmaking van het document op grond van artikel 11 van de Wob niet dragen.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:4273](https://ecli.nl/RBMNE:2018:4273)

JnB2018, 889

Rechtbank Rotterdam, 04-09-2018, ROT 18/1495 en ROT 18/2344

het college van burgemeester en wethouders van Albrandswaard, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Misbruik van recht. Gelet op de omstandigheid dat inmiddels de hogerberoepsrechter in vergelijkbare zaken van eiser heeft geoordeeld dat sprake is van misbruik van recht, ziet de rechtbank thans aanleiding om te oordelen dat de beroepen van eiser kennelijk niet-ontvankelijk zijn wegens misbruik van recht (vergelijk de uitspraak van de rechtbank van 6 juli 2018, [ECLI:NL:RBROT:2018:5643](#)). De omstandigheid dat de rechtbank in de in het procesverloop genoemde uitspraak geen misbruik van recht heeft aangenomen staat daar niet aan in de weg. Ook in een van de zaken waarin de Afdeling op 11 juli 2018 heeft geoordeeld dat sprake is van misbruik van recht ([ECLI:NL:RVS:2018:2290](#)), had de Afdeling verweerder bij eerdere uitspraak opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:RBROT:2018:7275](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2018, 873).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 890

MK ABRS, 05-09-2018, 201705285/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 2

Besluit nr. 1/80 6 lid 1

Awb 7:3 b

Vw 2000 8 e, 9 lid 1

BESLUIT 1/80. Turkse werknemer. Vaststelling door de staatssecretaris dat het verblijfsrecht is geëindigd na het vollopen van de termijn van een jaar waarin de vreemdeling voor [bedrijf A] werkzaam was. Het door het Hof in het arrest Unal gehanteerde uitgangspunt over de doorbreking van de opbouw van rechten ingevolge artikel 6 van Besluit nr. 1/80 is naar het oordeel van de Afdeling ook op deze situatie van toepassing.

De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling op basis van haar werkzaamheden voor [bedrijf B] geen rechten kan ontlenen aan artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80, zodat hij de gevraagde verblijfsvergunning terecht niet heeft verleend.

Uit deze overwegingen [42, 48, 49, 50, van het arrest van het HvJEU, Unal, 29 september 2011, [ECLI:EU:C:2011:623](#)] volgt dat het Hof voor de opbouw van rechten

ingevolge artikel 6 van Besluit nr. 1/80 leidend acht of de desbetreffende vreemdeling zich heeft gevoegd naar de geldende wettelijke en bestuurlijke voorschriften ter zake van binnenkomst op het grondgebied en tewerkstelling van de lidstaat van ontvangst. Een vreemdeling moet bij aanvang van zijn werkzaamheden dus legaal verblijf hebben in de lidstaat en daar gerechtigd zijn om arbeid te verrichten. Verder volgt uit deze overwegingen dat in situaties zoals in het arrest Unal aan de orde, waarin het tijdstip waarop het verblijfsrecht is geëindigd niet samenvalt met het tijdstip waarop dat is vastgesteld, het eerstbedoelde moment niet bepalend is voor het antwoord op de vraag of de termijnen in artikel 6 van Besluit nr. 1/80 van een, drie of vier jaar zijn verlopen. Immers, dat de verblijfsvergunning van Unal met terugwerkende kracht was ingetrokken tot een moment waarop hij minder dan een jaar arbeid in Nederland had verricht, stond volgens het Hof niet eraan in de weg dat hij gedurende meer dan een jaar legaal in Nederland had gewerkt. Een andere uitkomst zou volgens het Hof in strijd zijn met het beginsel van eerbiediging van verworven rechten. Hieruit volgt dat in dit soort situaties de opbouw van rechten ingevolge artikel 6 van Besluit nr. 1/80 pas wordt doorbroken op het moment waarop de staatssecretaris vaststelt dat het verblijfsrecht van de desbetreffende vreemdeling is geëindigd, tenzij die vreemdeling dat verblijfsrecht frauduleus heeft verkregen.

Het verblijfsrecht van de vreemdeling vloeit niet direct uit de Verblijfsrichtlijn voort, maar heeft, gelet op artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b van die richtlijn, een nationaalrechtelijke grondslag. In deze situatie zijn de bepalingen uit de Richtlijn betreffende familieleden naar analogie op de vreemdeling van toepassing. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1410](#). Hieruit volgt dat het verblijfsrecht van de vreemdeling, net als een verblijfsrecht dat wel direct uit de Verblijfsrichtlijn voortvloeit, declaratoir van aard is. Dat betekent dat dit verblijfsrecht van rechtswege is geëindigd op 2 januari 2012, het moment waarop de referente is geremigreerd naar Duitsland. De staatssecretaris heeft dit echter pas in besluit 1 vastgesteld. Het door het Hof in het arrest Unal gehanteerde uitgangspunt over de doorbreking van de opbouw van rechten ingevolge artikel 6 van Besluit nr. 1/80 is naar het oordeel van de Afdeling ook op deze situatie van toepassing. Immers, ook hier geldt dat de vaststelling door de staatssecretaris dat het verblijfsrecht is geëindigd, plaatsvond na het vollopen van de termijn van een jaar waarin de vreemdeling voor [bedrijf A] werkzaam was. Daar komt bij dat de vreemdeling bij aanvang van haar werkzaamheden voor deze werkgever legaal in Nederland verbleef en gerechtigd was hier te werken. Verder heeft zij niet frauduleus gehandeld. Gelet hierop en op het beginsel van eerbiediging van verworven rechten moet de staatssecretaris ook in dit geval erkennen dat de vreemdeling gedurende een jaar legale arbeid in Nederland heeft verricht. De Afdeling neemt hierbij verder in aanmerking dat als de staatssecretaris dat niet zou erkennen, dat tot het door de rechtbank bedoelde, ongeoorloofde onderscheid zou leiden. De staatssecretaris heeft in dit verband aangevoerd dat de aard van het verblijfsrecht van de vreemdeling niet hetzelfde is als in een geval waarin de desbetreffende vreemdeling een derdelander als partner heeft en dat het daarom wel geoorloofd is dit onderscheid te maken. Uit wat hiervoor is overwogen volgt echter dat dit verschil in het kader van een beroep op artikel 6 van Besluit nr. 1/80 niet relevant is.

Uit het voorgaande volgt dat de vreemdeling geacht moet worden in elk geval gedurende een jaar legale arbeid te hebben verricht als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 en dat zij in zoverre dus een verblijfsrecht heeft opgebouwd ingevolge deze bepaling. Hoewel de rechtbank terecht tot hetzelfde oordeel is gekomen, betoogt de staatssecretaris - gelet op het volgende - terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de vreemdeling een verblijfsrecht had moeten toekennen ingevolge Besluit nr. 1/80.

Uit hetgeen is overwogen onder 4.2 volgt dat de vreemdeling gedurende een jaar legale arbeid heeft verricht voor [bedrijf A]. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 had zij daarom recht op verlenging van haar recht op verblijf en arbeid, zij het bij dezelfde werkgever. Uit deze bepaling volgt dat de vreemdeling pas na drie jaar legale arbeid bij [bedrijf A] een ruimer verblijfsrecht zou hebben opgebouwd. Pas dan zou zij het recht hebben om in hetzelfde beroep bij een werkgever van haar keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod. De vreemdeling is echter nog voor het vollopen van deze termijn van drie jaar van werkgever gewisseld. Zij is immers met ingang van 1 oktober 2012 gaan werken bij [bedrijf B] Dat betekent dat de opbouw van rechten ingevolge artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 op dat moment is onderbroken en opnieuw is begonnen. Vergelijk de arresten van het Hof van 5 oktober 1994, [Eroglu, ECLI:EU:C:1994:369](#), punt 13-15, en 26 oktober 2006, [Güzeli, ECLI:EU:C:2006:670](#), punt 34. Voor beantwoording van de vraag of de vreemdeling in aanmerking kwam voor de gevraagde verblijfsvergunning, moet worden beoordeeld of zij op basis van haar werkzaamheden voor [bedrijf B] zodanige rechten heeft opgebouwd.

Zoals is overwogen onder 4.2, is voor een geslaagd beroep op artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 vereist dat de desbetreffende vreemdeling bij aanvang van zijn werkzaamheden legaal verblijf heeft en gerechtigd is om arbeid te verrichten. Tussen partijen staat vast dat de vreemdeling bij aanvang van haar werkzaamheden voor [bedrijf A] aan deze vereisten voldeed. Bij aanvang van haar werkzaamheden voor [bedrijf B] was dat echter niet langer het geval. Immers, haar verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan was toen al van rechtswege geëindigd. Ook was haar verblijfsrecht ingevolge artikel 6 van Besluit nr. 1/80 op dat moment geëindigd, aangezien zij niet langer bij [bedrijf A] werkzaam was. Gelet hierop heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris zich in het besluit van 22 augustus 2016 terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling op basis van haar werkzaamheden voor [bedrijf B] geen rechten kan ontleenen aan artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80, zodat hij de gevraagde verblijfsvergunning terecht niet heeft verleend.

Het hoger beroep van de staatssecretaris is daarom gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2018:2936](#)

JnB2018, 891

MK ABRS, 05-09-2018, 201707071/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit 1/80 13

Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst tussen de EEG en Turkije 59
Vb 2000 3.13 lid 1

BESLUIT 1/80. Standstill-bepaling. MvV voor verblijf van Turkse vreemdeling bij vader. De verlaging van de meerderjarigheidsgrens voor Turkse vreemdelingen is een nieuwe beperking als bedoeld in de standstill-bepaling. Het hanteren van een hogere meerderjarigheidsgrens voor Turkse vreemdelingen heeft niet tot gevolg dat Turkse vreemdelingen gunstiger worden behandeld dan Unieburgers. De staatssecretaris heeft niet gemotiveerd dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaat dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, gold vóór 1988 dat de staatssecretaris een aanvraag als hier aan de orde inwilligde indien de desbetreffende vreemdeling jonger was dan 21 jaar, terwijl hij dat vanaf 1988 alleen deed als de betrokkene jonger dan 18 jaar was.

De geldende voorwaarden zijn in dit opzicht dus strenger geworden, als gevolg waarvan de juridische situatie voor Turkse vreemdelingen van 19 en 20 jaar is verslechterd. Dit is van invloed op de mogelijkheid voor deze Turkse vreemdelingen om gebruik te maken van het vrije verkeer van werknemers. Gelet hierop en op de onder 3.1 weergegeven jurisprudentie heeft de rechtbank terecht overwogen dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens een nieuwe beperking is als bedoeld in de standstill-bepaling. Voor zover de staatssecretaris erop wijst dat de meerderjarigheidsgrens ook vóór 1988 gold, kan hem dat niet baten. Dat neemt immers niet weg, dat, zoals de staatssecretaris zelf heeft aangevoerd, de invulling van die grens is gewijzigd, met een verslechtering van de juridische situatie tot gevolg. Het gaat hier dus niet om een situatie als bedoeld in het arrest Commissie tegen de Bondsrepubliek Duitsland, waarin een criterium waarvan de bewoordingen dezelfde zijn gebleven wordt toegepast op een gewijzigde feitelijke situatie. Dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens volgens de staatssecretaris te maken heeft met veranderde inzichten in de maatschappij, wat daar ook van zij, kan hem ook niet baten, omdat dat de hiervoor bedoelde verslechtering onverlet laat. De jurisprudentie van het Hof biedt geen aanknopingspunten om in het kader van de vaststelling of zich een nieuwe beperking voordoet, betekenis te hechten aan de achtergrond van de desbetreffende nationale maatregel. In zoverre falen de grieven. Artikel 59 van het AP luidt: 'Op de onder dit Protocol vallende gebieden, mag de behandeling van Turkije niet gunstiger zijn dan die welke de Lid-Staten elkaar toekennen krachtens het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap.' De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het hanteren van een hogere meerderjarigheidsgrens voor Turkse vreemdelingen niet in strijd zou zijn met deze bepaling. Zij heeft daartoe terecht overwogen dat voor onderdanen van lidstaten geen mvv-vereiste geldt, zodat zij op dat gebied niet ongunstiger kunnen worden behandeld dan Turkse onderdanen. Daarbij geldt dat onderdanen van lidstaten al bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd gebruik kunnen maken van hun recht op vrij verkeer van werknemers. Een belemmering, op basis van leeftijd, van de mogelijkheid voor onderdanen van lidstaten om zich in een andere lidstaat te vestigen is vanaf dat moment dus al niet meer aan de orde. De situatie van een Turkse vreemdeling kan in zoverre dus niet worden vergeleken met die van een onderdaan van een lidstaat. Vergelijk punt 68 van het arrest van het Hof van 18 juli

2007, Derin, [ECLI:EU:C:2007:442](#). De verwijzing door de staatssecretaris naar de in Nederland geldende meerderjarigheidsgrens van 18 jaar kan hem, gelet op wat hiervoor is overwogen, niet baten. Voor zover de staatssecretaris verwijst naar artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, van de Verblijfsrichtlijn, wordt hij op zichzelf gevolgd in zijn betoog dat die bepaling geen meerderjarigheidsgrens bevat. Dat neemt echter niet weg dat uit die bepaling, bezien in samenhang met artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, volgt dat Unieburgers die onder die richtlijn vallen het recht hebben zich te herenigen met hun kinderen of die van hun echtgenoot, als deze minder dan 21 jaar oud zijn, mits zij aan de in deze bepaling neergelegde voorwaarden voldoen. Gelet hierop zouden Unieburgers dus niet ongunstiger worden behandeld dan Turkse vreemdelingen, indien voor die laatste groep een meerderjarigheidsgrens van 21 jaar zou gelden. Dat betekent dat uit de Verblijfsrichtlijn niet valt af te leiden dat het verhogen van de meerderjarigheidsgrens voor Turkse vreemdelingen in het kader van gezinshereniging in strijd zou zijn met artikel 59 van het AP. Ook in zoverre falen de grieven.

Volgens vaste jurisprudentie van het Hof (zie onder meer punt 51 van het arrest van 12 april 2016, Genc, [ECLI:EU:C:2016:247](#)), is een nieuwe beperking als bedoeld in de standstill-bepaling verboden, tenzij deze behoort tot een van de in artikel 14 van Besluit nr. 1/80 bedoelde beperkingen of rechtvaardiging vindt in een dwingende reden van algemeen belang, geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde legitieme doel te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is voor het bereiken daarvan.

De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de hier aan de orde zijnde beperking niet behoort tot een van de in artikel 14 van Besluit nr. 1/80 bedoelde beperkingen. Verder heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd dat er een dwingende reden van algemeen belang is die het verlagen van de meerderjarigheidsgrens naar 18 jaar rechtvaardigt. Het enkele betoog van de staatssecretaris dat het niet wenselijk en mogelijk is voor Turkse onderdanen een andere meerderjarigheidsgrens te hanteren, is in dit verband onvoldoende. Daarmee heeft de staatssecretaris ook niet gemotiveerd dat de verlaging van de meerderjarigheidsgrens geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaat dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken. Ook in zoverre falen de grieven.

De slotsom is dat de staatssecretaris in het besluit van 28 juni 2017 niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de afwijzing van de aanvraag niet in strijd is met de standstill-bepaling. [ECLI:NL:RVS:2018:2935](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 892

MK ABRS, 04-09-2018, 201804880/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8 m, 50, 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De onrechtmatig geoordeelde werkwijze inzake het staandehouden, overbrengen en ophouden van rechtmatig verblijvende

Dublinclaimanten, heeft een structureel karakter gekregen. Niet langer kan worden aanvaard dat een dergelijk structureel onrechtmatig handelen wordt gepasseerd langs de weg van een belangenafweging tenzij zich een dermate ernstige situatie voordoet, dat het risico dat het voornemen tot overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden uitgevoerd, niet kan worden aanvaard.

De rechtbank heeft in lijn met eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)] terecht overwogen dat de staatssecretaris de belangen van de vreemdeling heeft geschonden door hem staande te houden, op te houden en over te brengen naar een detentiecentrum met het oogmerk hem in bewaring te stellen, terwijl hij wist dat daartoe geen rechtsgrondslag bestond. Evenwel is het gewicht dat aan de belangen van de staatssecretaris moet worden toegekend, anders dan het geval was in de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016, inmiddels sterk afgenomen. De staatssecretaris is immers al sinds voornoemde uitspraak op de hoogte van de onrechtmatigheid van zijn werkwijze. Desondanks bestaat er nog steeds geen rechtsgrondslag in de Vw 2000 dan wel het Vreemdelingenbesluit 2000 voor het staandehouden, ophouden en overbrengen van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten.

De Afdeling stelt vast dat de staatssecretaris er kennelijk bewust voor heeft gekozen om na de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 en vervolgens ook nog na de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1491](#), de onrechtmatig geoordeelde werkwijze inzake het staandehouden, overbrengen en ophouden van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten, voort te zetten. Dit onrechtmatige handelen door de staatssecretaris heeft daarmee een structureel karakter gekregen. Niet langer kan worden aanvaard dat een dergelijk structureel onrechtmatig handelen wordt gepasseerd langs de weg van een belangenafweging. Dat is in zaken als deze slechts anders indien zich een dermate ernstige situatie voordoet, dat het risico dat het voornemen tot overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden uitgevoerd, niet kan worden aanvaard. Een dergelijke situatie doet zich in dit geval niet voor. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2018:2933](#)

JnB2018, 893

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 25-07-2018 (publ. 07-09-2018), NL18.12720

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Verweerder heeft het asielverzoek van eiser niet inhoudelijk kunnen beoordelen en buiten behandeling gesteld. Aan het genomen terugkeerbesluit komt niet van rechtswege schorsende werking toe. Eiser kon daarom met het oog op de verwijdering in bewaring worden gesteld.

Voor zover eiser heeft willen stellen dat ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) van 19 juni 2018 in de zaak Ghandi tegen België ([ECLI:EU:C:2018:465](#)) gedurende de beroepstermijn alle gevolgen van het terugkeerbesluit hadden moeten worden geschorst en eiser daarom in deze periode niet

in bewaring had mogen worden gesteld met het oog op zijn verwijdering, volgt de rechtbank eiser daarin niet.

Niet is in geschil dat eiser niet is verschenen om te worden gehoord naar aanleiding van zijn asielverzoek, dat hij met onbekende bestemming is vertrokken en dat hij niet heeft gereageerd op het door verweerder uitgebrachte voornemen. Verweerder heeft het asielverzoek van eiser daarom niet inhoudelijk kunnen beoordelen en buiten behandeling gesteld.

Het HvJ EU heeft in rechtsoverweging 56 het arrest Gnandi geoordeeld:

Het beroep tegen een terugkeerbesluit in de zin van artikel 6 van richtlijn 2008/115 moet echter wel van rechtswege schorsende werking hebben, om aan de derdelander de verzekering te geven dat aan de vereisten van het beginsel van non-refoulement en artikel 47 van het Handvest wordt voldaan, aangezien dat besluit voor die onderdaan een ernstig risico inhoudt dat hij wordt onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 18 van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 33 van het Verdrag van Genève, of artikel 19, lid 2, van het Handvest (zie in die zin arresten van 18 december 2014, Abdida, C-562/13, [EU:C:2014:2453](#), punten 52 en 53, en 17 december 2015, Tall, C-239/14, [EU:C:2015:824](#), punten 57 en 58). Dit geldt a fortiori ook voor een eventueel verwijderingsbesluit in de zin van artikel 8, lid 3, van die richtlijn.

Het leidt geen tot het stellen van prejudiciële vragen nopende twijfel, dat het HvJ EU heeft beoogd van rechtswege schorsende werking toe te kennen aan een terugkeerbesluit dat is genomen onmiddellijk na de afwijzing van een asielverzoek, welke afwijzing inhoudelijk gemotiveerd kon en moest worden. Daarvan is hier geen sprake, en van een mogelijk gevaar van refoulement is - om redenen die geheel aan eiser zijn te wijten - in het geheel niet gebleken. Het arrest van het HvJ EU mist daarom in deze context toepassing: aan het genomen terugkeerbesluit komt niet van rechtswege schorsende werking toe, en eiser kon daarom met het oog op de verwijdering in bewaring worden gesteld.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:10789](#)

[Naar inhoudsopgave](#)